

Silviu Iliuță

Cronicile unui bărbat

Am găsit un titlu

**Ediție revizuită de
Caragea Ruxandra - Anamaria**

Bookzone.ro
BUCUREȘTI 2017

CAPITOLUL I

La patruzeci și puțin de ani, ești fix la jumătate. Nedefinit. Prea tânăr pentru a plânge sau râde la amintiri. Și prea bătrân ca să nu ai mii de amintiri la care să îți vină să plângi sau să râzi.

La patruzeci de ani, ești jumătate armăsar, jumătate mârțoagă. Nu aș vrea să spun care jumătate îmbătrânește mai repede, asta diferă de la om la om. Deși în mintea ta te crezi încă un armăsar, copiii încep să te vadă că pe o mârțoagă. E dubios. Cea mai tristă zi de până acum a vieții mele, în ceea ce privește vârsta, a fost acum câteva veri când urcam într-un lift cu o față superbă.

Cam douăzeci și ceva de ani, mirosind extraordinar, împrăștiind miros de primăvară, ca în reclamele proaste la detergent. Bucle blonde, manechin pe orice podium al lumii, dar nu din ăla costeliv și ofilit. Picioare până la cer, terminate cu doi norișori perfecți care se întrezăresc prin fusta scurtă și mulată, și ochi de căprioară flămândă. Asta în cazul în care ar exista căprioare cu ochi verzi. Genul cu care ai vrea să stai două ore în lift, apoi să schimbați numere de telefon. După care să mai stați doi ani, în alt lift. În plus, îți zâmbește toată.

– Sărut-mâna, domnule Iliuță!

Și te lovește. Prima lovitură de ciocan vine în moalele capului. Doare.

– Bună.

- Eu sunt fata lui Relu, nu mă recunoașteți? Caut un apartament în zonă. Eram mică atunci când ne-am mutat din cartier. Stăteți la mansardă, în casa de peste drum, iar eu la blocul de lângă.

A doua lovitură este direct în moalele celuiilalt cap. Tare, drept la țintă. Brusc, îți dai seama că, oricât de armăsar te-ai crede, ai patruzeci de ani de istorie în spate. Pruncii pe care îi vedeai acum aproape douăzeci de ani au intrat la facultate și îți zic „Sărut-mâna, nenea“?

La mijlocul vieții, ești pierdut în spațiu. Tu tot mai sperii că într-o zi o să te trezești și cineva îți va spune că ai zece ani. Și că treaba asta cu îmbătrânirea a fost o glumă proastă, iar mama te strigă chiar acum: „Grăbește-te că întârzii la ora de mate!“

- Mergeți în părculeț cu mine și cu tata, până să ne mutăm.

- În părculețul din spate?

- Da! Îmi cam plăcea să mănânc nisip.

- Ți-a prins bine la creștere...

- V-ați amintit? Mai știți? Ce mai face tanti Amy?

Asta a fost a treia lovitură. Căprioara a lovit drept în suflet, cu cel mai ascuțit cuțit care s-a inventat vreodată: cuvântul.

- E bine. Hai pe la noi, o să se bucure să te vadă!

- Vin! Cum să nu! Ce îmi plăcea când mă dădeți în leagăn!

Realizezi că ai devenit un pervers atunci când începi să ai fantezii cu fete pe care le știi de când erau embrioni. Subconștientul tău îți spune că mai ai maximum zece-cincisprezece ani de erecție în viața

asta și te îndeamnă să acționezi până nu e prea târziu.
Ultima șansă, fraiere!

La patruzeci de ani, îți dai seama că momentul în care erai în scutec este la egală distanță în timp cu momentul în care vei fi în scutec. Și mintea ta face, fără să vrei, primul pas spre *Ce bine era pe vremea mea!*

– Hai, intră! Cred că mai avem cacao cu lapte.
*Pi*da mă-sii de viață!*

1998. Cum să n-o ceri de nevastă.

Prima amintire pe care o extrag din creier, presupunând că aș avea unul, e de când eram însărcinat, din '98.

- Nu prea sunt copii prin zonă, asta e singura problemă, îi spun bărbatului. Și, dacă luați apartament în bloc, să nu alegeți ultimul etaj. Plouă în casă și uneori fac unii grătar pe terasă și pun muzică până dimineată.

Relu are doi metri, o față ovală și o chelie pe care au fost lipite vreo zece fire de păr și convinse să se opună vântului.

- Soția mea va face gemeni! mă mândresc. Vom avea două mogâldețe!
- Aoleu!
- Nu știm sexul. De ce „aoleu”?

Relu se uită la mine ca la un tâmpit.

- Vezi părul ăsta?
- Păi... Sincer? Nu prea.
- Exact. Înainte de ea, îl aveam.

Îmi arată o zgâtie mică, îmbrăcată într-o rochiță în carouri. Exact când ne uitam la ea, se aruncă pe burtă în singura băltoacă din parc, apoi începe să „înoate” printre mormoloci.

- Înțelegi? Silviu ai zis că te cheamă, nu? Totuși, e bine că faci copii devreme. Eu, la patruzeci, nu prea mai am răbdare să-i cresc. Soția are douăzeci și cinci, noroc cu ea.
- Încep să înțeleg.
- Bine ai venit în club!

Conversația s-a întrerupt în momentul imediat următor din cauza a cincizeci de grame de nisip amestecat cu nămol care, din greșeală, nefiind atente, au ajuns în stomacul fetei sale.

- Ține tu asta, trebuie să fug la spital!

Și mi-a pus în brațe o tricicletă roz cu mulți ponei strălucitori.

- O să ne omoare mă-sa!

M-a lăsat singur în mijlocul parcului. Cu tricicleta în mână și cu gânduri multe în cap: *O să fiu în stare vreodată să am grijă de un copil?* Cam târziu să îmi pun întrebarea asta. Mai ales că urmează să am doi.

Ai fost vreodată însărcinat? Scuză-mă că întreb așa abrupt și fără menajamente, dar eu am pățit-o.

Acum te-ai uitat din nou pe copertă să vezi dacă ăsta care a scris cartea chiar e băiat, nu? Nu, că n-am poză. Niciodată, dar niciodată, o fată nu este însărcinată de una singură. Întotdeauna există „VOI”. Voi sunteți însărcinați, tu și ea.

„Hei, cum vă merge sarcina?” „Hei, cum e, Silviu? Duci greu sarcina? Te-ai umflat ca porcu?” „Vai de tine, băiete, mai ai șase luni. În ultima, e groaznic, pregătește-te!”

Așadar, când ai comis minunăția, imediat ce ai hotărât ca barza ta să ajungă în cuibul ei și să faci ouă, se cheamă că ai rămas însărcinat. Fără drept de apel.

Rudele mele mă sunau în fiecare zi:

- Dar vomități?
- Nu, mătușă, n-am nici pe dracu'. Amy e însărcinată.
- Amy e femeie, știe să își poarte de grijă. Dar tu? Ai stări ciudate? Nervi? Sex mai faci?

Prima perioadă a sarcinii, până pe la două luni, e una romantică. Aia cu lugu-lugu, cu glumițe despre burtică, cu pus mânuța pe abdomen și mângâiat locul de lângă buric unde își imaginează bărbății că e bebelușul.

Cea mai grea parte din perioada asta este să îi anunți părinții.

În 2017, îi trimiți tatălui iubitei un mesaj pe WhatsApp sau un SMS. Atunci, prin '98, era ceva mai greu. Mult mai greu. Chiar trebuia să stai față în față cu omul ăla și să îi spui că faci sex cu fata lui și că vrei să mai faci asta câțiva ani. Cât o să țină căsnicia.

Știi cum arată moaca unui tată de fată când viitorul ginere îi spune că o vrea de nevastă? El își traduce imediat „Vreau să o cer de soție!“ cu „Deja facem sex. O să mai facem sex, mult, posibil cu perversiuni. Și așa vrea să îmi dați permisiunea“.

Domnul Colonel, tatăl iubirii mele, a descins într-o minunată zi de toamnă în micuța noastră mansardă. Avea exact aerul lui Mihai Viteazul când a intrat în cetatea Alba Iulia.

Călare pe un cal alb, cu spatele drept și de neclintit, își privește supușii și le mai face din când în când cu mâna.

Cu două zile înainte, am făcut curat, am lustruit tot și mi-am ascuns chiloții. Domnul Colonel și mama Ameliei nu aveau voie să afle că noi locuim împreună. Mi-am pitit șosetele, tricourile, pantalonii, lamele de ras, mândria și periuța de dinți.

- Tinere, fata mea s-a aranjat destul de bine aici! spune el, în timp ce bățul din fund îi conferea o poziție tare mândră.
- Mă bucur că îți place, Tati-Bubu-Meu!

Îi zicea „tati“?! Individul acela cu suflet de artist, dar scortșos din cap până-n picioare era „Tati-Bubu-Meu“? Era ca și cum l-ai lua pe Hitler de fălci și i-ai zice: „Da’ ce mai face Adolfel-dolofănel-micuț? A păpat azi orezelul?“

Am reușit să mă abțin și am zâmbit doar pe jumătate. La prima privire a lui Mihai Voievod, mi-a trecut și semizâmbetul.

- Așa îi ziceam lui tati când eram mică.
- Într-adevăr, așa îmi zicea, a confirmat Voievodul.

Stă semeț în mijlocul camerei și inspectează garnizoana, atingând din când în când câte un obiect cu vârful bastonului. Ridică un șervețel și privește sub el cu coada ochiului, crezând că nu îl vede nimeni. Ce speră să găsească sub amărătul ăla de șervețel?

Cred că nu am uitat nimic. Hainele le-am dus la Ray, periuța de dinți este în buzunar, iar cărțile și bicicleta mă așteaptă la vecina de jos.

În 1998, viața mea încăpea toată în două pungi de un leu, iar a lui Amy în două geamantane. Acum, la

patruzeci de ani, viața mea încape tot în două pungi, dar lui Amy nu îi ajung două camioane.

- Unde e baia? tună Colonelul.
- Aco...

O mică durere mă împunge în gambă. Recunosc imediat arma: toc de zece centimetri, puțin prea ascuțit pentru părțile moi ale unui bărbat.

- Silviu nu știe unde este baia, Tati-Bubu-Meu! Nu a mai fost aici. Treci prin bucătărie și este o ușă din lemn. Acolo e, tati.

După ce a plecat Tati-Bubu-Meu:

- Ai uitat?! Pe bune?! Trebuie să îl luăm încet, tăntălăule! Încetișor! Tu ești PENTRU PRIMA DATĂ aici în mansardă!
- Pff! Cât de încetișor, iubito? Adică, ești însărcinată în trei luni, iar el nici nu știe că ți-am vizitat mansarda! Care e... a noastră!
- Ssst!

Domnul Colonel iese țațos din baie și simte nevoia să treacă exact printre mine și Amy. Probabil că eram neregulamentară de apropiați. Nu îmi dădeam seama dacă buzele sale strâmbe, pe care le mușca încontinuu, exprimă concentrare, scârbă sau doar eliberare după efort. Omul ăsta avea exact aceeași moacă în orice situație. Albă. Cazonă. Rece. Ca un gard.

Își trece mâinile peste mustață, apoi își masează bărbia. Tensiune.

- În baie...

Să vezi că am uitat ceva... Niște chiloți? Ția cu Superman? Am împietrit.

- ...am observat ceva.

Prezervative nu mai foloseam, deci nu îmi aminteam să fi lăsat vreunul pe acolo. Când ai douăzeci și ceva

de ani și mai plătești și chirie, constai că dai mult prea mulți bani pe prezervative și încetezi să le mai cumperi. Și devii brusc cel mai credincios om din lume. Începi să te rogi mult, mai mult decât orice om ultramegaevlavios atunci când trece cu autobuzul pe lângă biserici. De câte ori faci sex, te rogi să nu se întâmple. Iar alteori folosești metoda „calendarul”. Atunci când nu ești prea încins și uiți de ea. Caz în care te rogi iar să nu se întâmple.

Dacă mă gândesc bine, am rămas însărcinat ori pe plajă, când ne-am adus aminte de calendar mult după ce bifasem toate zilele din el, ori într-o noapte când ne-am spus amândoi: „De patru ori nu se pune. Sunt unii care încearcă ani buni să facă un copil!”

Tati-Bubu-Meu se așază la măsuta unde ne bem cafeaua în fiecare dimineață. Are o expresie extrem de severă și deznădăjduită care seamănă extrem de mult cu expresia lui de om fericit și cu expresia stâlpului din lemn de la colțul străzii.

- E rău! E, din păcate, rău de tot! tună el.
- Tati-Bubu-Meu...
- Sunt dezamăgit!

O lacrimă se prelinge pe obrazul Ameliei. O lacrimă cu atâta durere în ea, încât, dacă nu s-ar fi uitat Voievodul la mine, aș fi luat-o în brațe și aș fi umplut-o de sărutări din cap până-n picioare. Probabil am fi făcut și sex, fără prezervativ, din impuls. Bărbații care iubesc simt nevoia să facă sex cu femeile care plâng. Nu știu de ce. Eu cum văd o lacrimă, cum... Să lăsăm asta acum!

- Nu credeam că se poate întâmpla așa ceva! Nu am fost în București de trei ani, continuă Colonelul. Și...

Amy se prăbușește pe scaun, în fața lui. Se ține cu mâinile de păr și este gata să izbucnească. Îi tremură bărbia, micuța! Acum, în momentele astea, îmi dau seama, pentru prima dată, cât de mult înseamnă pentru ea acest om. Și că fața lui seamănă perfect cu un mulaj de ipsos cu mustață.

– Nu aș fi crezut că vom ajunge așa! continuă el în timp ce își scoate tacticos mânușile. E umilitor!

Mă rugam. Mă rugam să spună orice. Să spună că fata lui este curvă, că doarme în casa aia cu un bărbat. Că a găsit la baie o revistă porno și niște chiloți cu supereroi... Să spună orice! Iar la final, i-aș fi dat și vestea fulger: „Fata dumneavoastră o să aibă un bebe!“. Caz în care ar fi făcut atac de cord. Și dacă, printr-o minune, ar fi scăpat, aș fi fost nevoit să îi dau și cealaltă veste: „De fapt, avem gemeni!“.

Visam în secret să îi pot spune lucrurile astea pentru că, în mintea mea, l-aș fi dat jos de pe cal pe Voievod. L-aș fi adus în lumea noastră, a muritorilor. Apoi am fi putut să vorbim de la egal la egal, nu ca acum, de la om la statuie.

– Se alege praful de tot ce am făcut atâția ani!

Rahat, e dramatic! Adică, de ce se alege praful? De toată educația pe care a dat-o fiicei lui!

E clar, știu ce a găsit la baie: bilețelul XXX pe care i l-am scris Ameliei după o noapte de toropeală și de dragoste până la epuizare. Sper să nu fie ăla cu asocieri între corpul ei și formele de relief. Faza cu defileul era chiar prea mult pentru orice om. Faptul că Voievodul e încă în viață și nu a făcut atac de cord îmi spune că totuși nu a găsit bilețelul.

Amelia bea o gură de cafea și mă privește speriată.

Îi tremură rău buza de jos, iar ochii sunt ca două țevi de tun. Mă urăște! De parcă aș fi făcut copiii ăia singur!

- Domnule Tati-Bu... Domnule Colonel, de ce spuneți asta? De ce se alege praful de tot? îmi fac curaj.

Amy e exact ca o găină dusă la tăiat, iar eu ca un curcan în care cineva a înfipt deja cuțitul.

Mă așez lângă Amy și îl privim. Drept în ochi, exact ca în fața plutonului de execuție. Noi doi, la zid, curajoși. El, cu intenții criminale, gata să apese pe trăgaci. Tensiunea este insuportabilă. O iau de mână pe Amelia. Liniște.

Colonelul scoate piedica, adică își trece mâna peste tâmplele grizonante. O strâng de mână pe Amy. Măcar dacă murim, să murim împreună. Ca în filmele de război.

Colonelul apasă ușor pe trăgaci, deschizând gura. Amy închide ochii și îmi înfige unghiile în carne. *Mama mă-sii de viață! I-am zis că unghiile alea o să mă omoare într-o zi!*

Am sânge în podul palmei, dar asta e ultima problemă. Închid ochii, nu mai vreau să văd. Ne-a prins! Chiar nu mai pot suporta atâta tensiune.

Și Colonelul apasă pe trăgaci:

- Mi-au mai spus câțiva prieteni care au fost în București, dar eu nu i-am crezut! Am spus că sunt răutăți de provincie, dar...

S-a terminat. O să ne execute. Măcar să murim cu stil. Să ne îmbrățișăm. Putem să fumăm o ultimă țigară sau să ne îndeplinim o ultimă dorință? Chiar dacă aceea ar fi să fac dragoste cu fata lui?

- Aveți dreptate! sar. Și o iubesss...
- Dar nu am terminat, mă întrerupe Colonelul.

– Sigur. Scuzați-mă!

Amy mă strânge, carnea îmi sângerează, inima îmi pulsează. Altfel, sunt bine. *Bou ce sunt! Cum naibii să uit tocmai de chiloții ăia?*

Colonelul dă din cap absolut scârbit. Sau fericit. Sau indiferent. Dracu' știe, cu fața asta nu îți dai seama niciodată! Bea o gură de cafea și face o pauză neeeeeefiresc de lungă.

– Aceasta e zonă de CASE!

„Aceasta e zonă de case? Voievodul e nebun?“, e primul gând.

– Și... am observat, pe geamul de la baie, cum se ridică o clădire înaltă, cu sticlă pe dinafară. INACCEPTABIL! Între toate aceste bijuterii de case interbelice!

Eu și Amy avem câteva momente de perplexitate. Ca și cum timpul a înghețat, iar noi am rămas în poză. Îmi curge sânge în palmă de la înțepătura unghiilor ei, dar nu mai contează. După câteva copci și două zile de spitalizare, voi fi bine.

– Nemernicie! Infamie!

Colonelul lovește cu pumnul în masă.

Am scăpat? Am scăpat! Asta era? O observație legată de arhitectura stil carcalete a Bucureștiului? Putem să ne desprindem mâinile și să ne îndepărtăm de zid?

Amy sare în picioare și râde isteric. Țopăie, se învârte prin cameră și strigă:

– Sigur, Tati-Bubu-Meu-Mic! Case! Clădiri de sticlă! Hihaha! Uite, și aici case, în stânga! Hiha! Și în dreapta! Hihih! Peste tot numai clădiri de stânga lângă case interbelice, tati! În tot orașul! I-haaa-haa!

Domnul Colonel a trecut repede peste acest moment puuuuțin stânjenitor. Puțin mai mult.

- Da. Se construiește prost în București! concluzionează el cu duritate. Nu știu cine e arhitectul-șef, dar e un nepriceput. L-au distrus înainte, îl vor distruge și acum!

După ce a ajuns și mama Ameliei de la cumpărături, atmosfera s-a mai relaxat. Am început să mâncăm ce promisem de la Slobozia și să petrecem ușor scortșoși, lângă un șpriț cu sifon din vin ieftin de la magazinul de jos. Amelia bea o substanță ciudată, preferata ei, cumpărată de mine de la un dozator din cartier. Vânzătorul jura că e suc de kiwi, dar eu nu mai văzusem kiwi albastru până atunci, deci mă cam îndoiam.

- După cum știți, mă ridic eu în picioare, îmi place mult de Amy... Amelia. Fata dumneavoastră, domnule Colonel!
- Am observat, îmi aruncă pe sub mustață cel vizat. Oare, în gândul lui, râde, plânge, e fericit sau nu îi pasă?
- Nu fi urâcios! Lasă băiatul să spună ce are de spus! mă încurajează mama Ameliei.
- ...mulțumesc!

Îmi fac curaj. Acum este un moment la fel de bun sau de prost ca oricare altul. Oare are arma la el?

- Aș vrea, cu permisiunea dumneavoastră, să o cer de soție pe Amelia!

A mers mai ușor decât mă așteptăm. Am fost un supererou care a spus din prima ce avea de spus. Viteaz, direct și excelent antrenat mental. Sau, dacă nu

a fost vorba de antrenament, a fost jumătatea de litru de țuică de dinainte.

– ...să o cer de soție! repet eu ideea.

Nu părea să mă fi auzit.

Mama Ameliei a zâmbit ușor fâstâcită și și-a îngropat privirea în farfuria cu ciorbă, iar Amelia a căpătat privirea unui pește holbat, cu ochii țintindu-l pe tatăl său.

Cât despre Domnul Colonel... nicio reacție. A continuat să mănânce ca și cum tocmai i-aș fi spus că avem eugenii la desert.

– V-o cer de nevastă pe Amelia!

– Eu înțelesesem din prima, se scuză mama ei.

Mihai Voievod mă privește fix, apoi întinde mâna:

– Sigur, tinere!

Atât? Așa de ușor să fie când ceri mâna? Îl privim toți atenți. O să deschidă geamul și o să sară? Va scoate pistolul?

Se ridică de la masă și își întinde mâinile în aer, ca și cum ar face sport.

– Am amortit! Nu prea e aer curat la voi la București, dar o să ies. Trebuie să mă plimb puțin.

– Tata? izbucnește în plâns Amy.

E o reacție nervoasă, logică, urmare a tensiunii de mai devreme. O rupere de nori, însoțită de descărcări electrice.

– Da, Amelia?

– M-a cerut de soție!

Aș fi în stare să pariez că omul o să încerce să se sinucidă, înainte de a ajunge la magazinul de la colț.

– Sigur, tinere, iartă-mă! Așteptai răspuns? Revino cu propunerea asta peste, să zicem, cinci ani. Sau, nu... zece!

A spus-o absolut neutru, ca și cum ar spune: „Azi am mâncat pufoleți. Știi că uneori merg cu mașina? Fac treaba mare regulat“. Continuă, pe un ton superior:

- Mai întâi, copii, trebuie să terminați școala, să apucați să vă trăiți tinerețea...
- Aș vrea să facem nuntă peste două săptămâni! îndrăznesc.

Un hohot isteric de râs ieși din gura lui Mihai Viteazul. Vi l-ați imaginat vreodată pe Mihai Viteazul râzând? Încercând și să stea țațos, călăre, cu pieptul umflat, și să păstreze o voce gravă, istorică... Rețineți asta: râsul, unul grav, voce groasă. Acum imaginați-vă o voce de copil după ce a consumat heliul din două baloane. Acum, combinați-le! Un râs grav, gros, de sus, combinat cu un chițait de șoricel bolnav, care venea din adâncul ființei sale. Presupunând că Voievodul chiar e ființă, și nu statuie.

- HUUU-hihihi, HAAAAAH-hiiii!

Îngrozitor! Tati-Bubu-Mic, Marele Colonel, râdea ca un pui de măgar cu vocea în schimbare.

- Așază-te că faci palpitații, încearcă să îl liniștească mama Ameliei.

Se întoarce spre mine:

- Așa a râs și ultima dată când a făcut preinfarct, îmi șoptește viitoarea soacră.
- Când? o întreb.
- Când a auzit că fata lui are o boală gravă: un iubit născut în București. A tot sperat că se vindecă.
- Când ai zis că te însori, tinere? o întrerupe Tati-Bubu-Mic.
- Două... săptămâni!?